

HET GEHEUGEN

Harry Veldhuizen

Harry Veldhuizen werd op 25 januari 1952 in Vledderveen geboren en is getrouwd met Dinie de Vries uit Noordwolde. Zij hebben drie kinderen en vijf kleinkinderen.

Destijds woonde hij op Vledderveen 208A (café Veldhuizen, annex camping "Bij 't Ven"). Na hun huwelijk in 1974 verhuisden zij naar hun huidige door hem, zijn familie, vrienden en kennissen zelf gebouwde woning. Zij wonen nu in Vledderveen, Talmastraat 7.

Harry Veldhuizen werkt al 41 jaar bij *Hoeve Boschoord*, zijn functie daar is maatschappelijk werker. Altijd actief in de sport (voetbal, schaatsen en tennis).¹ Was 27 jaar bestuurslid van Plaatselijk Belang Vledderveen (erelid), waarvan 15 jaar als voorzitter en 12 jaar als secretaris. Heeft nog langdurig meer maatschappelijke functies in Vledderveen bekleed zoals voorzitter van de speeltuinvereniging en secretaris van Dorpscentrum *De Heidehoek*. Is muzikliefhebber, in het bijzonder van jazz, blues, folk.

In 1962 en in 2015.

Het ouderlijk huis Café Veldhuizen in 1976.

Wat is je oudste herinnering aan het dorp?

Ik noem een paar. Als zoon van caféhouder Sjouke Velhuizen en Aaltje Donker heb ik al jong geleerd de handen uit de mouwen te steken. Al tijdens mijn middelbare schooltijd werden mij allerlei taken opgedragen die bij een café en een camping behoren. Mijn oudste herinnering gaat uit naar de feesten, brui-

Links: vader Sjouke in 1964.

Rechts: met moeder Aaltje. Op de achtergrond de zweefmolen van Akkerman die een diepe indruk bij Harry zou achterlaten.

Met Roelof Groenink

loften en toneeluitvoeringen, die in het café werden gehouden. Opvallend was daarbij altijd het niet te beschrijven feestgevoel, de gezelligheid en de saamhorigheid van het dorp, zo kenmerkend voor Vledderveen (en Noordwolde). Heel anders dan bijvoorbeeld in Vledder of Frederiksoord. Daar was het wat stijver of soms deftiger.

Een andere herinnering is dat ik als klein kind met een vriendje met Roelof Groenink, een aardige boer uit ons dorp, met paard en wagen door de bossen reed naar zijn land nabij Vledderhof. In mijn beleving was dat de wereld uit. Toen mijn vriendje en ik op de wagen wat aan het donderjagen waren zei Roelof Groenink plotseling:

“Potjandorie, houd daarmee op, anders zet ik jullie van de wagen en loop dan maar naar huis!!” Ik geloofde

hem onvoorwaardelijk en was ontzettend bang dat wij dan de weg kwijt zouden raken. Hoe moest ik ooit Vledderveen terug vinden ...

In Vledderveen had je in mijn jeugd de band *“The Sountings”*, met als bandleden o.a. de gebroeders Eddy, Joop en Anne de Jong, Jan Kiewiet en Henk Meester. De bandleden hadden op een gegeven ogenblik een lijkwagen gekocht en die helemaal in flowerpowerstijl opgeschilderd. In die beschilderde lijkwagen reden ze door het dorp en omgeving. Ze gaven op een gegeven moment een “concert” in de open lucht in de tuin van Jaap en Gees van Helden. Die verkochten ijsco’s en hadden een “ijscobak” in de tuin staan. Wellicht dachten ze op die wijze de verkoop te stimuleren. Het kon verkeren in de “sixties”... Dat gebeuren maakte grote indruk op mij, niet alleen de muziek maar ook die beschilderde lijkwagen.

Welk voorval heeft de meeste indruk op je gemaakt?

Vuurtje stoken was bij ons als kwajongens populair, zoals bijvoorbeeld benten in sloten en bermen in brand steken. Een keer liep dat flink uit de hand, waar-

“The Sountings”. V.l.n.r. Henk Meester, Anne de Jong, Eddy de Jong, Joop de Jong, Jan Kiewiet, Eddy van der Meer.

door er een vrij grote heidebrand ontstond. De brandweer uit Vledder rukte met ‘groot’ materieel uit.

De volgende dag kwam de politie tot onze grote schrik op school. Binnen de kortste tijd hadden ze met medewerking van meester Hoekstra de daders te pakken. Een van die jongens, zijn naam zal ik maar niet noemen, was wat al te bijdehand in de beantwoording waarna hij van een politieagent een flinke draai om zijn oren kreeg met een trap onder zijn achterste als sluitstuk. Dat was voor hem/ons voldoende om het gezag te leren erkennen.

Wat voor mij ook altijd indruk heeft gemaakt is de opbouw van de kermis, die bestond uit de zweefmolen van Hein Akkerman, met een schiet-, een bal-lengooien- en een patattent. Eigenlijk wilde ik als kleine jongen wel in de zweefmolen, toen de “kermis” voor het café van m’n ouders plaats vond, maar ik durfde niet. Met mijn vader na aandringen wel. Toen wij met z’n tweeën in het bakje zaten zag Henk, de zoon van Hein Akkerman, mijn vader en dacht, die zullen we eens lekker laten zweven. Hoog en dan weer laag, met grote snelheid, ik was doodsbang. Na afloop ben ik naar huis gehold en moest verschrikkelijk overgeven. Ik ben nooit weer in een zweefmolen geweest.

Tenslotte wil ik nog het volgende noemen. De reisvereniging uit ons dorp “*Het Heideroosje*” organiseerde één keer per jaar een busreis voor de bejaarden. Zuster Cassée (*zie KS 12, red.*) en Jopie Veldhuizen gingen altijd als be-

*V.l.n.r. Klaas de Kater (schoonzoon), Henk en Hein Akkerman.
(foto Martin van Nieuwenhoven, Aanpakken, okt 1976).*

geleidsters mee. Bij thuiskomst stond het fanfarekorps “Concordia” uit Frederiksoord de bus op te wachten. Het hele dorp was dan uitgelopen. Al die bejaarde mensen waren in het zwart gekleed, de mannen in een net pak en de

*Links: “Heideroosje” op reis in 1950.
(foto: Harry Veldhuizen)*

klik op de foto voor een hogere kwaliteit

*Rechts: Een reis met de “ouden van dagen”
op 23 augustus 1956.
(foto archief A.K. Bovenkamp, zie ook sledderker-spel.nl voor de namen).*

Links Sjouke Veldhuizen en rechts jager Tjeerd van der Walle.

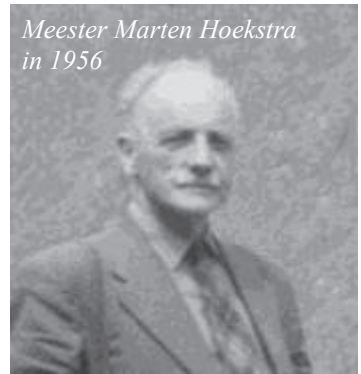
vrouwen in kostuum. In het café was na afloop een gezellig samenzijn met borrel of een kop koffie.

Welke persoon heb je als het meest kleurrijke ervaren en waarom?

Als schooljongen was het jagen op wild voor mij altijd een bijzondere en fascinerende gebeurtenis. In de herfst mochten wij als drijvers met de jacht mee. In gesloten formatie joegen wij als drijvers het wild voor ons uit zodat de jagers het wild konden schieten. Twee van de jagers maakten altijd bijzondere indruk op mij. Hun persoonlijkheid, de jagerskleding en natuurlijk de jachtgeweren met gekleurde patronen vond ik bijzonder. Het gaat hierbij om Tjeerd van der Walle en Jaap Flobbe. Kleurrijk is misschien niet het goede woord, maar opvallende persoonlijkheden waren het wel, mannen waar ik tegen opzag. Na afloop van de jacht was er altijd in ons café een gezellig samenzijn, soms met snert. En niet te vergeten dan de sterke verhalen na de eerste borrel.

Bijzonder vond ik altijd hoe konijnen en hazen aan de stok werden gezet. Een achterpoot werd met mes ingesneden, de andere poot er doorheen en zo ontstond dan de lus.

Een echt kleurrijk persoon was voor mij meester Hoekstra, hoofd van de school en “de baas van het dorp”.² Arend Veeloo heeft hem in KerspelStokkies nummer 30 uitvoerig beschreven. Kleurrijk noem ik hem vanwege zijn geweldige inzet voor het dorp, zijn maatschappelijke verantwoordelijkheid, de liefde voor ons als kinderen en ... de wijze, waarop hij daaraan vorm en inhoud gaf. Een bibliotheek had hij aan huis.

Meester Marten Hoekstra in 1956

Welke verandering aan het dorp, als je daar nu op terugkijkt, is het meest positieve en welke het meest negatieve?

Het meest positieve van de laatste jaren vind ik de bouw van een multifunctioneel centrum in ons dorp in 1985. In dit gebouw “De Heidehoek” speelt zich nu het gehele sociale en culturele dorpsleven af. Ook kan men er sporten.

Voor ons dorp een geweldige vooruitgang.

Het is een fijn en rustig dorp om in te wonen, zo aan de zoom van het Drents-Friese woud, met op fietsafstand in Vledder en Noordwolde, nu nog, met voldoende voorzieningen.

Dat fijne wonen heeft er toe geleid dat er, net als in de omliggende dorpen, veel “import” is komen wonen. Verschillende bekende kunstenaars hebben ons dorp weten te vinden. In tegenstelling tot wat veelvuldig wordt gehoord op het platteland is er in Vledderveen een heel goede match tussen autochtonen en allochtonen en bestaat er ook een florerend verenigingsleven.

Het meest negatieve vind ik dat de openbare basisschool met ingang van het nieuwe schooljaar (augustus 2015) wordt gesloten. Dat betekent een verarming voor ons dorp. Ooit had de school meer dan 100 leerlingen,³ vijf jaar geleden telde de school nog 40 leerlingen en nu zitten we ver onder de wettelijke norm met nog maar 12 leerlingen. Verklaarbaar dat het doek valt, maar pijn doet het wel.

Tiemen Stuiver

(t.w.stuiver@upcmail.nl)

¹ Speelde tot ongenoegen van vele dorpsbewoners 14 jaar in het eerste elftal van Olyphia in Noordwolde, o.a. 2° klasse KNVB. Hij heeft drie keer de Elfstedentocht gereden.

² Hoofd van de school 1929 - 1964

³ Schooljaar 1909: 101 leerlingen

Openbare basisschool De Heidehoek is per 1 augustus 2015 gesloten.

